

saadan Fremgangsmaade vilde være mere eller mindre berettiget; men de Herrer af Mindretallet have ingen Ret til at udtale noget Saadant overfor Flertallet, efter at Flertallet udtrykkelig har forvaret sig derimod, efter at det hverken i Konklusionen eller i Motiverne nogenstunde har givet Anledning til at rette en saadan Klage imod det. Det er derfor, at jeg afviser disse Betydninger, paa hvilken Maade de maa betegnes, saaledes som de ere fremkomne. De Herrer ville se, at hvad der ligger meget nær, er at vende dette tilbage som en Retorsion, der da naturlig maatte lyde saaledes, at man paa vore Modstanderes Side har gjort politisk Kapital af den Sag, vi her forhandle. Man har imidlertid forregnet sig i den Henseende, og det er Skade. Jeg gjør dog ikke dette; men jeg ønsker kun, at man maatte ville erkende den samme Berettigelse for vor Side til at gjøre en saadan Betragtning gjældende, som de Herrer af Mindretallet have troet at kunne benytte i deres Udtalelser. Den ærede Ordfører for Mindretallet har udtalt, at det var en Frase, naar jeg før havde erklæret, at Flertallet opfattede Betydningen af de afholdte Folkethingsvalg som en Godtgjælselse af Flertallets tidligere Forslag. Fraserne vil jeg nu paa dette Omraade overhoved helst overlade til mine Modstandere; men hvad selve dette Spørgsmaal angaar, da har det albrig været Flertallets Mening og heller ikke min som dets Ordfører at urgere, at Flertallets Forslag i alle sine Detailler skulde betragtes som godkendt ved Valgene. Dette er Noget, som ikke er indlagt i vore Ord; det hedder kun deri, at man maa betragte Flertallets Forslag i sine Grundtræk for at være godkendt ved de afholdte Folkethingsvalg, og jeg tror, at denne Opfattelse er fuldkommen korrekt. Man har beraabt sig, — og det har den ærede Conseilspræsident udtrykkelig gjort — paa Udtalelser af mig under den første Afdeling af denne Behandling, hvori jeg udtrykkelig henviser til, at Flertallet ikke havde fundet rigtigt at gjøre et saa specielt Spørgsmaal om dette til Gjenstand for en Valgbevægelse, og at Flertallet derfor udtrykkelig havde bestræbt sig for at vise Valgerne, at det ikke var dette Spørgsmaal alene, men tilige hele den politiske Stilling, der forelaa. Jeg vilde ønske, at den ærede Conseilspræsident, idet han citerede mine Udtalelser, havde læst noget videre i Tidenden; da vilde det udtrykkelig være fremkommet, at jeg allerede da netop havde den Betragtning, at foruden Svaret paa den almindelige politiske Stilling foreligger der tillige et Svar paa det specielle Spørgsmaal, der var rettet til Valgerne. Naar den ærede Ordfører for Mindretallet udtalte, at det var ganske urimeligt — ja, jeg veed ikke, hvilket det var hans Udtryk — at vente et bestemt Svar paa et saa specielt Punkt som Spørgsmaalet om Middegrundfortets Anlæg, saa er jeg fuldstændig enig med ham deri, og det er akkurat det Samme, jeg har udtalt, at det er

urimeligt at søge Valgernes Dom i et saa specielt Spørgsmaal. Men de Herrer maa indrømme, at det ikke er os, der have sagt det, ikke os, der have spurgt; det er Regjeringen, der har villet spørge om et saadant Punkt; og de maa da heller ikke undre sig over, at, naar et Svar foreligger, maa vi paa vor Side ogsaa betragte det som et Svar. Den ærede Krigsminister anerkjendte udtrykkelig, at Flertallet havde været berettiget til at benytte Regjeringens samlede Forsvarsplan til Belysning af det foreliggende Lovforslag. Jeg ønsker at slaa disse Ord fast, thi jeg tror, at vi i den Henseende ere i fuldstændig Forstaelse med hinanden. Det vilde naturligvis have været uberettiget, dersom det paa nogen Valgtribune i Landet var blevet sagt saaledes, at Regjeringens hele Forsvarsplan nu forelaa til Afgjørelse, til Afstemning; men den Maade, hvorpaa det er bleven benyttet, er — saavidt mig bekendt — netop den, som den ærede Krigsminister har anerkjendt som berettiget, nemlig som en Belysning af det Forslag, der forelaa fra Regjeringen. Det er ogsaa fuldstændig rigtigt, hvad den ærede Krigsminister har sagt, at Regjeringens forslag ikke med Nødvendighed medfører de videregående Forslag og specielt ikke Kjøbenhavns Landbefæstning med — om jeg saa maa sige — en objektiv Nødvendighed; men jeg tror, at den ærede Krigsminister heller ikke vil nægte, at en logisk Forbindelse og, om man vil, en logisk Nødvendighed knytter disse to Ting til hinanden. Jeg er imidlertid ganske enig med det ærede Medlem for Histed Amts 2den Valgkreds (Sagd), naar han sagde, at dermed er Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Landbefæstning ingenlunde afgjort. Nei, en Ting afgjøres ikke i Rigsdagen, før den foreligger til Afstemning. Men det ærede Medlem vil heller ikke i de Udtalelser, der foreligge fra Regjeringens Side, finde sin Opfattelse stadfæstet, at der ikke foreligger en saadan — som jeg kaldte det — logisk Forbindelse mellem disse Punkter. Det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen) har netop betegnet Forbindelsen ret træffende, idet han sagde, at for at en saa stor Rante som den at tilveiebringe en Centralbefæstning omkring Kjøbenhavn skulde kunne trænge igjennem i Befolkningen, var det nødvendigt lidt efter lidt at vænne Folket til denne Rante. Det er netop dette, hvori vi have set Faren, det er denne Vænnen lidt efter lidt til en Rante, hvis Udførelse vi i og for sig maa anse for at være en Ulykke for Landet. Den høitæredede Krigsminister udtalte dernæst, at Flertallets tidligere Forslag var saaledes besaffent, at heller ikke nogen Regjering i Fremtiden vilde kunne fastholde det. Jeg opfattede den høitæredede Krigsministers Ord saaledes, og jeg gjør det saa meget hellere, som jeg ikke vil være bange for at godkjende det. Naar vi høre en saa sagkyndig Erklæring om et Forslag, der har optaget saamange